

Proloog – Het mislukt experiment [1958]

Het was een regenachtige dag. Vele mensen uit het dorp Oudberg sliepen diep, terwijl er door de grote ramen van hun stenen huizen geen licht te bekennen was, maar wel over de straten, die verlicht werden door brandende lantaarnpalen die fel schenen zoals het licht uit een groot oud gebouw, die door de kleine raampjes ging en onder de oude houten deuren te zien was als je het zou voorbij lopen. De enige beweging die in het licht van het groot gebouw te zien waren, waren de bewegende schaduwen van bepaalde personen. De reden daarvoor waren voor vele mensen onbekend aangezien het voor hun een oud simpel groot gebouw leek waar volgens hun alleen mensen in waren die het wilden afbreken, terwijl andere mensen meer dan goed genoeg wisten dat het een laboratorium was, waar volgens geruchten meer dan vijftig Professors werkten die lange witte jassen over hun kostuums droegen, en bekend stonden om hun studies in medicijnen en verschillende bloedonderzoeken om speciale dingen te onthullen, onder leiding van niemand minder dan Professor Herbertus Wijsgeluid, namelijk een middelleeftijdse man met een bril en donkerbruine krulharen en baard. Professor Herbertus Wijsgeluid was best soms niet te zien door alle Professors en zijn zoon Armandes Wijsgeluid, omdat hij om simpele redene bijna nooit buitenkwam en zijn aandacht alleen richtte op zijn studie wat hem meer interesseerde wat bestond uit namelijk het creëren van een hoge leeftijd voor de mensheid.

Diezelfde nacht kwam Armandes Wijsgeluid door de grote houten deur van het laboratorium heen, waarbij hij zijn lange witte jas van de haak nam, vervolgens aantrok voor hij uiteindelijk zijn badge op de borst vastklikte. En daarna door de grote werkzaal stapte, en vele werktafels en Professors passeerde. Tot één van de Professors met een klein sikje en donkerzwarte haren, met een ronde glazen bril voor zijn ogen, naar hem toe stapte en op een vriendelijke toon toe sprak

“Goedennacht Professor Armandes , alles goed met u?”

Armandes Wijsgeluid die zich rechtstreeks in het midden van de zaal omkeerde, en zijn blik op de Professor liet vallen met een vriendelijke grijns, sprak terug toe

“Een zeer goedennacht Dave, iets meer gevonden over bepaalde kruiden tegen verkoudheden?”

De Professor die trots begon te glimlachen, en zachtjes knikte terwijl hij een hoop papieren van zijn tafel nam en vertoonde, sprak weer toe

“Ik heb verschillend zoekwerk verricht en dingen uitgeprobeerd, en ik kan u zeggen met eigen trotsheid dat ik zoals u kan zien pillen heb met de plant Ecalyptus in vewerkt, een prima plant met de benodigdheden tegen verkoudheid”.

Armandes Wijdgeleid bekeek even aandachtig de papieren, voor er een kleine glimlach op zijn gezicht er door terecht kwam.

“Goed werk Dave, met succes kunnen we deze pillen na het testen volgende week op de markt halen en verkopen aan Apothekerijen... is vader trouwens in zijn kantoor aanwezig?”.

De Professor knikte zachtjes

“Zoals elke nacht, hij is nog steeds druk in de weer met zijn experiment en we mogen hem niet storen deze keer, hij was zelf niet aanwezig tijdens de koffiepauzes”?

Armandes Wijdgeleid die duidelijk wist waar zijn vader mee bezig was, zei kort “Goed.. bedankt”.

En stapte terwijl de glimlach van zijn gezicht tot een serieuze blik veranderde, verder passerend de andere werktafels en rijen hoog gestapelde dozen waar verschillende gevulde flesjes en papieren in zaten, naar een houten deur waar een bordje duidelijk hangde waar in zwart gedrukte letters op stond

[Kantoor – Professor Herbertus Wijdgeleid, PS : Niet storen]

Tot hij bij de houten deur van Professor Herbertus Wijdgeleid's kantoor aankwam, die hij zachtjes opende met een blik op zijn vader gericht, en sprak op een vriendelijke toon toe

“Goedennacht vader, nog steeds druk bezig met het experiment?... heb je al wat informatie gevonden?... of ben je niet meer aan het werk met die zalf tegen ouderdomskwalen?”.

Professor Herbertus Wijdgeleid die met volle aandacht zijn blik op een groot boek liggend op een houten tafel richtte waar verschillende formules op stonden waar met volle zekerheid hoog ongeleerde personen niets van zouden snappen, sprak terug toe

“Wat ken je me gedachten toch goed jongen... toen je gisteren ochtend naar huis vertrok zoals de anderen... wou ik ook nog maar net vertrekken tot ik het idee kreeg aan het beste en geniaalste idee ooit... iets beter dan die zalf... waar mensen zullen naar smachten en wij de mensheid mee kunnen helpen... en

wij...Professors ons er door langer kunnen behouden....namelijk een middel dat mensen een langer levensverwachting zal geven....veel langer..”.

Armandes Wijdgeleid staarde met een verwonderde en fronstende blik naar zijn vader,alzo hij altijd meer hoopte op wat nieuws,wat hem door zijn grote interesse meteen dichter naar de tafel liet keren.

“Geniaal!...veel beter lijkt me dit dan die zalf...je hebt vast een hoop formules gemaakt....daarom dat je volgens Dave niet aanwezig was een paar uren geleden tijdens de koffie pauze...en dat verwonderde me niets aangezien je al vele overgeslagen hebt in de loop der tijd...zoals moeder je altijd zegt moet je rust nemen voor je zelf ten onder gaat...”

Professor Herbertus Wijdgeleid richtte meteen zijn blik van het boek op Armandes gericht,en sprak toe met een serieuze blik

“Mijn formules kloppen als een paar...ik heb niets voor niets toen ik nog jong was meer dan vier jaar formules geleerd en hopen tot hopen studies gedaan...als ik deze formules vannacht en morgenvroeg correct opvolg...zijn wij de redders van de ouderdom...zoals je eerder zei...een experiment en uitvindingen hebben voorgang op alles...wees eens Armandes....jij bent toch ook volledig geïnspireerd geworden door het werk als Professor”.

Armandes Wijdgeleid die kort knikte en zijn handen rustig op zijn rug hield wat een serieuze houding vertoonde,sprak terug toe

“Klopt helemaal....ze noemden me niets voor niets een grote wijsheid door mijn vele kennis over verschillende dingen...maar ik ben niet zo extreem als jij dat alles minder onbelangrijk is voor een experiment...wie zou er dan leiden over het laboratorium?”

Professor Herbertus Wijdgeleid bleef hem met een serieuze blik aanstaren,terwijl hij een flesje nam met zijn rechterhand.

“Met ons experiment....wij....dit zal mij lukken...vertrouw me...mijn formules hebben nog nooit de verkeerde houding aangenomen...net zoals de jouwe....dit flesje bijvoorbeeld bevat een goede vitamine...”.

Armandes Wijdgeleid die zijn blik even op het rode flesje richtte,tot hij plots in één van zijn ooghoeken een glazen pot zag met een soort zwarte druppels er in,staarde er naar alzo hij het nog nooit gezien had

“Of...bijvoorbeeld dat gene wat er in dat potje is?...wat is het eigenlijk?...dit heb ik nog nooit gezien”

Professor Herbertus Wijsgeleid die het rode flesje terug in een klein rekje op de houten tafel plaatste, en zich omkeerde met een fronstende blik, sprak toe op een wat aarzelende toon alsof hij hoopte dat zijn zoon het gene niet zou bedoelen waar hij aan dacht

“Welk potje?...”.

Armandes Wijsgeleid die zijn wijsvinger rechtstreeks op het glazen potje richtte, die Professor Herbertus Wijsgeleid met een zucht aanstaarde alsof hij gehoopt had dat zijn zoon het niet opgemerkt zou hebben, keerde naar het glazen potje heen, nam het vervolgens met beide handen die zachtjes begon te trillen naar de houten tafel heen, en sprak terug toe nadat hij vervolgens het potje op tafel plaatste

“Klopt helemaal...je hebt dit uiteraard nog nooit gezien....deze keer is het enorm vreemd dat geen enkele Professor hier aanwezig het kan achterhalen wat het is...zelf ik niet...ook al heb ik in de zomervakantie het bestudeerd in zowel boeken als vele formules...maar niets wijst op deze druppels uit....”

Armandes Wijsgeleid die zachtjes over zijn lichtbruine sik streelde, bleef aandachtig zijn blik op de zwarte druppels richten

“Waar heb je het vandaan dan?”

Professor Herbertus Wijsgeleid bleef zijn blik aandachtig op het glazen potje gericht houden, alsof hij het niet vertrouwdde door de terug gedachte hoe hij het gevonden had, en sprak toe

“Nou...een paar maanden geleden toen de zomer starte en jij en ik besloten het laboratorium zoals elke zomer te sluiten voor een paar weken....keerde ik en je oom Noordman naar Ierland om meerdere onderzoeken te verrichten naar verschillende kruiden...zeer zeer intressant moet ik je zeggen...toen we plots in het Groene Eiland diep tussen de bomen vandaan...een geschreeuw hoorden...niet van een mens maar van een hert...meteen keerden we haastig door het eiland heen en zagen tot de gruwel het gedode dier liggen...Noordman controleerde het bloed in de hoop enig teken te vinden wie het deed...het was geen jager zoals ik zelf zag...het enige wat we vonden aan enig bewijs waren deze zwarte druppels die uit zijn keel en nek likte..sindsdien probeerde ik wat te vinden maar ik vind zoals ik zei helemaal niets...gewoon vreemd...”

Armandes Wijsgeleid die zachtjes knikte en zijn interesse in de zwarte druppels niet langer kon inhouden, wat alleen maar uitmaakte dat hij niet zo aarzelende als zijn vader, sprak terug toe op een geheimzinnige toon

“Mag ik...het eens onderzoeken?...misschien vind ik een klein detail er in?”

Professor Herbertus Wijsgeleid richtte met een wat bedenkelijke blik zich even tot zijn zoon, voor hij uiteindelijk zachtjes knikte aangezien hij hoopte dat zijn zoon in het onderzoek zou slagen.

“Goed....maar wees voorzichtig...”

Armandes Wijsgeleid die geen aarzelend gevoel had om het nog steeds te onderzoeken, nam meteen het deksel zachtjes beet die hij eerst openklikte en vervolgens afhaalde, zodat het glazen potje geopend werd.

Tot er plots iets gebeurde wat ze niet verwacht hadden....de kleine zwarte druppels die in het glazen potje opgesloten was, verdwenen meteen uit het niets en crieerden een hevige zwarte rook die het heel kantoor vulde zodat het duister werd.

Professor Herbertus Wijsgeleid die zachtjes begon te hijgen uit paniek, terwijl hij met zijn blik snel rondstaarde om een klein lichtje te zien, sprak met een angstige toon toe alsof hij zijn hart in zijn keel voelde luid kloppen, en zich gespannen voelde door paniek.

“Wat is dit!?!...wat gebeurd er!?”

Armandes Wijsgeleid die geschrokken rondstaarde, begon zachtjes als enige geen teken van angst te voelen, maar een gevoel van genot waarbij hij zachtjes begon te lachen, sprak terug toe terwijl hij geïntreseed door de duisternis staarde

“Geen...idee...Gheg!...best....interessant....is het niet.....Gheg! Gheg!”

Tot er plots een explosie volgde die in één klap door de hevige rook heel het laboratorium ontplofte als een hoop vuurwerk van zwarte hevige rook.

De volgende ochtend rond een uur of zes waren er vele politie agenten aanwezig op een grote afstand van het ingestort groot gebouw vandaan, terwijl ze streng naar mensen toe riepen met strenge blikken op hun gericht

“Kom niet dichterbij!....dit is gevaarlijk gebied!?!...”

Tot er plots wat verder van de bewoners vandaan een combi stil ging staan, waar uit een jonge agent met platgestreken bruine haren en een mollige man aan zijn zijde genaamd Commisaris Ferdie Hertweiers stapten die blijkbaar lichtgrijze haren en een dikke moustache had, met als enige van de aanwezige agenten een lichtblauw uniform die ondersteund werd door zwarte brutellen.

De jonge agent die met een serieuze blik van het gebouw, naar de vele bewoners staarden die vol geschokte blikken bleven vollop schreeuwen of een poging ondergingen om dichterbij het gebouw te komen, wat hun niet met succes lukten dankzij de aanwezige agenten die hun meteen terug deinsten achter de ijzeren hekken, riep luid toe zodat hij duidelijk genoeg te horen was.

“Maak plaats voor Commisaris Hertweiers!? Aan de kant zei ik!”.

Zodat het hem met wat moeite lukte dankzij het luide geschreeuw, om langs de vele dorpelingen te passeren die meteen opkeken en plaats maakten voor Commisaris Ferdy Hertweiers die gevolgd werd door de jonge agent, en met een zware stem toe sprak tegen een paar agenten, waar hij zijn blik serieus op gericht hield

“Wat is hier gebeurd? al informatie gevonden?”.

Eén van de agenten die dichterbij kwam met een lijst in zijn handen, richtte zijn blik op Commisaris Ferdy Hertweiers gericht, en sprak terug toe

“Goedenmorgen Commisaris Hertweiers, we hebben een paar onderzoeken naar het gebouw gestuurd, op het eerste zicht lijkt het op een heige ontploffing, alle Professors waren in het laboratorium aanwezig volgens de aanwezigheids lijst vannacht”.

Commissaris Hertweiers knikte kort

“Duidelijk, bedankt voor de informatie Gevers”.

Tot hij één van de onderzoekers zag die het gebouw uitwandelde met een masker en een speciale bril op, en meteen tussen de stenen brokstukken en over het aarde veld naar Commisaris Hertweiers toe stapte, knikkend met een serieuze blik

“Goedenmorgen Commisaris Hertweiers”

Commissaris Hertweiers knikte opnieuw kort

“Goedenmorgen, hebben jullie wat gevonden tussen het puin of enig informatie over deze gebeurtenis?”

De onderzoeker die zachtjes de speciale bril van zijn hoofd afhaalde, en vervolgens in zijn broekzak stopte, sprak toe met een serieuze blik

“Volgens ons onderzoek vond de gebeurtenis plaats tussen één uur dertig of één uur veertig, het lijkt duidelijk op een chemisch mislukt experiment, geen enkele overlevende tervergeefs te bekennen, alleen klopt er iets niet, misschien hebben we door het vele puin wat over het hoofd gezien”.

Commissaris Hertweiers zijn blik veranderde en staarde de onderzoeker met een fronsende blik aan

“Wat klopt er niet? Wat hebben jullie over het hoofd gezien?”

De onderzoeker die een lijst uit zijn andere broekzak nam, die wat onder modder zat door de onderzoeken die hij uitvoerde tussen het puin en hopen aarde, vertoonde de lijst aan Commissaris Hertweiers, en sprak terug toe

“Het zit namelijk zo, de aanwezige Professors die vorige nacht in het laboratorium aanwezig waren hebben uiteraard net zoals Professor Herbertus Wijtsgeleid en zijn zoon Armandes Wijtsgeleid de klap niet overleefd...teminste dat denken we uiteraard zeker zijn we werkelijk nooit...waarom ik u zeg is...omdat één lichaam niet terug te vinden is...een paar onderzoekers zijn zonder enige twijfel dat er één lichaam nergens terug te vinden is...alleen weten ze niet voldoende wie...er is iets over het hoofd gezien...maar wat...moeten we zien te vinden...iemand moet hun gedood willen hebben”.

Commissaris Ferdy Hertweiers wierp een serieuze blik even op het gebouw gericht, en sprak uiteindelijk toe, terwijl hij met zijn beide handen zijn twee zwarte brutellen vastgreep

“Of erger”

Hoofdstuk 1. De Adeltrotsheidsclub

Het was een zonnige ochtend in Oudberg. Vele bewoners kwamen hun stenen huizen uit en keerden naar verschillende gebouwen waaronder Bergero's Supermarkt die bevestigd was in Oudberg Oost, Ostus Fruit en Groenten winkels die bevestigd was bij het grote stadsplein, Wijsgelid's Apothekerijen die rond Oudberg te vinden was, en Edwin Visbak's Viswinkel. Het bekendste gebouw die de beste taartjes en brood bakte en maakte was vooral bekend als Bakker Strooibloems Bakkerij, die volgens geruchten van bewoners een nieuw brood uitgevonden had die hij de naam honingzijnbrood gaf. Maar één van de bewoners van Oudberg was vereerd om zijn verhaal te vertonen, en dat was niemand minder dan een Baron die aan het gedeelte van Oudberg zuid woonde, in een groot oudstemig kasteel die meer dan zes hoge torens bevatte en een grote houten ingangspoort. Het kasteel stond in het gedeelte bij de bossen die de naam De Prikkelbossen droeg, op een groot gras eiland in het midden van een groot meer die alleen over te steken was door een houten lange brug. De Baron namelijk een wat mollige middelleeftijdse man met lichtbruin haren en een moustache had de naam Edwardus Zilverbloems. En ook hij zat in zijn prachtige grote dinerkamer terwijl hij een kopje koffie dronk en gebakken eieren at, waarbij hij in zijn donkerrode kamerjas de krant rustig leesde zittend op een houten stoel.

Tot zijn Butler namelijk Amercus een jongeman met platgestreken lichtbruin haar, die een zwarte jas netjes over zijn witte hemd droeg, binnenstapte door een houten deur met een zilveren in schotel in zijn handen, waarbij hij op een vriendelijke toon toe sprak

“Goedenmorgen Baron Zilverbloems, goed geslapen meneer?”

Baron Edwardus knikte zachtjes terwijl hij de krant lezend voor zijn gezicht hield, en sprak terug toe op een vriendelijke toon

“Jazeker Amercus, heb je de andere dinerzaal al klaargezet?”

Amercus grijnsde trots met zijn blik op Baron Zilverbloems gericht

“Zoals u het wenste Meneer, de borden en de glazen glanzen, de vloer glanst hetzelfde, de koffie en thee is gezet, en de kersentaart staat klaar net zoals de maaltijden, zoals u zelf het wenste gisterenavond”.

Baron Edwardus die zijn krant zachtjes liet zakken met een glimlach, staarde Amercus rustig aan

“Prima werk Amercus, zou je zo vriendelijk willen zijn om ook de poort te openen voor de Baronnen, Mr MrGrass, Mr Véilnagel, Mr Fleurs en uiteraard Mr Tegelbarst, ze komen vanmiddag rond klokslag twee uur naar hier”

Amaercus knikte

“Goed, zoals u wenst meneer, smakelijk eten verder gewenst”.

En verliet daarna door de houten deur de dinerkamer uiteindelijk.

Baron Edwardus richtte terug zijn blik weer op de krant waar hij leesde over de speciale gebeurtenissen in Oudberg. Terwijl deze keer niet lang na Amercus, een middelleeftijdse dame met lange blonde krulharen, die een lichtblauw slaapkleed droeg, naar binnen stapte en met een glimlach hem aanstaarde, sprak toe

“Goedenmorgen lieverd, je bent best vroeg wakker deze keer”

Baron Edwardus legde met een grijns zijn krant naast zijn bord en kopje, en richtte zijn blik op zijn vrouw gericht, waarbij hij terug toe sprak

“Ik kan best van een vroege ochtend met een heerlijk gebakken ei en een kopje koffie genieten, en uiteraard met de Oudkrant er bij, heerlijk geslapen trouwens lieverd? Amercus heeft de vanille thee gezet”

De vrouw keerde naar de tafel heen waar ze vervolgens voor hem ging zitten, en vervolgens haar kopje via een zilveren thee kan vulde met vanille thee, waar ze een heerlijk slokje van nam

“Zeer goed geslapen, je bent nog steeds altijd dezelfde als vroeger, dan hield je ook van een vroeg ochtend ontbijt, is vanmiddag weer het jaarlijks dinee van de Adeltrotsheidsclub?”

Baron Edwardus knikte met een glimlach terwijl hij een hapje van zijn ei nam en er bij zachtjes kauwde, sprak toe

“Jazeker, ik verheug me elk jaar er weer op, dan te bedenken dat de club dankzij mijn grootvader Donguan en mij al tweénnegentig jaar bestaat Hah!”

De vrouw of eerder genaamd Gineveré, nam een crossaint uit een mand, en nam een hapje van de top, starend met een glimlach naar Baron Edwardus

“Geniet er oprecht van lieverd, dan ga ik wel vanmiddag wandelen door Oudberg stad, De graaf zal ook wel blij zijn je terug te zien”

Baron Edwardus staarde met een fronsende blik haar plots aan, terwijl hij een grote slok koffie dronk, en sprak terug toe

“Graaf?”

Gineveré lachte zachtjes

“Graaf Goudgelds uiteraard, of ben je het vergeten lieverd?, hij is een gevierd lid, Hihi!”

Baron Edwardus lachte ook zachtjes er bij, en at zijn laatste hap eieren op, waarbij hij zacht kauwde en toe sprak

“Haha!, tuurlijk ben ik Graaf Evenart Goudgelds van Hangslot niet vergeten, hij is uiteraard een gevierd lid omdat zowel Oudberg als Hangslot geëldige dorpen zijn, alleen heb ik hem vast al meer dan drie jaar niet meer gezien, maar hij blijft welkom dat spreekt voor zich, we zijn trouwens uitgenodigd voor de vereëviering van de onderzoeken”

Gineveré die haar crossaint netjes op at, en haar kopje vanille thee leegdrank, knikte zachtjes

“Klopt helemaal, het word vast weer zo leuk als de vorige keer”.

Waarna ze beide hun ontbijt op hadden, en Baron Edwardus door een klein microtje die bij de houten deur bevestigd was, sprak.

“Amereus, we zijn klaar met ontbijten, ruim de tafel af wil je?”

Amereus sprak terug toe op een vriendelijke toon

“Komt voor elkaar Meneer en Mevrouw Zilverbloems”

Waarna ze uiteindelijk de dinerkamer verlieten.

De rest van de ochtend nadat ze beide hun in de rijkelijke badkamer van het kasteel, netjes gewassen en omgekleed hadden, maakte Baron Edwardus die zijn prachtig grijs kostuum droeg met een net gestropte bruine dag, zijn dagelijkse wandeling door de Prikkelbossen heen, waar hij over lange aardepadden stapte en vele hoge bomen passeerde waarvan de blaadjes luid heen en weer bewogen door wat wind. Terwijl Gineveré haar hobby beoefende in één van de torenkamers namelijk het schilderen van schilderijen waaronder landschappen tot verschillende bloemen.

Gineveré Zilverbloems bezitte in Oudberg een eigen schilderijenwinkel die de naam “Gineveré’s Speciale Schilderijenwinkel sinds 1969” droeg, waar ze haar schilderijen uiteindelijk met succes verkocht, Baron Edwardus daar in tegen bezitte de schaakclub die volgens traditie geleid werd door een Zilverbloems, genaamd “Zilverbloems Schaakclub voor Juniors en Senioren talenten” die meer dan succes verliep.

Rond een uur of elf gingen ze samen naar één van bovenkamers van het kasteel die groter was dan de meeste kamers en verschillende portretten bevatten aan

aan de muur van de eerste Generatie Zilverbloems tot heden,waar ze aan een houten rond tafeltje samen thee dronken die ze hun “theenamiddag” vernoemden.Meestal hielden ze hun drink zo’n twee uren lang als een vorm van rust.Eenmaal het eenmaal bijna twee uur werd,gingen Baron Edwardus en Gineveré naar de gang waar hij de Baronnen en de Graaf op wachte,terwijl Gineveré haar lichtblauwe mantel van de haak nam aan de muur en aantrok,waarbij ze uiteindelijk haar lichtblauwe tas nam en haar hoed op haar hoofd zette,en voor haar vertrek Baron Edwardus met een glimlach aanstaarde,die ze liefdevol op de lippen kustte,en toe sprak

“Ik ga alvast,veel plezier met de Baronnen en Graaf Goudgelds lieverd”

Baron Edwardus grijnsde met zijn handen op de rug als een echte heer,en sprak terug toe

“Jij ook veel plezier deze namiddag in Oudberg, doe alvast de groeten ook aan Meneer en Mevrouw de Rood van Mermia’s Rood kledingwinkel , bedank hun alvast voor het maken van mijn losse knoopjes die mijn golfkostuum had”

Gineveré knikte met een glimlach

“Zal ik doen,de taxi zal al op me buiten wachten bij het bos,dag dag”

Baron Edwardus knikte

“Dag dag tot zo!”

Waarna Gineveré naar de grote houten deur stapte,en er langs ging naar buiten ging (Amercus hun Butler stond al geduldig op wacht en knikte vriendelijk naar haar toe sprekend)

“Geniet er alvast van Mevrouw Zilverbloems”.

Waarbij Gineveré kort knikte en op een vriendelijke toon toe sprak

“Hartelijk dank Amercus”.

Na het vertrek van Gineveré die met een taxi naar de stad keerde,duurde het niet lang voor wanneer er bij het begin van de brug die aan de rand van de Prikkelbossen aanwezig was en rechtstreeks naar het kasteel leide,een grote zwarte koets stopte die getrokken werd door vier witte paarden en opengemaakt werd door een man met bruin geknobbeld haar en een net kostuum.Terwijl Amercus haastig er naartoe ging en een sierlijke buiging maakte,met een blik op de eerste uitstappende Baron gericht die een sierlijke witte moustache had ,en witte haren waar zijn zwarte hoge hoed op stond,dragend een zwart kostuum droeg met een lichtbruine das.

De Baron knikte vriendelijk naar Amaercus, leunend op zijn rode wandelstok, en sprak in zijn engelse taal toe

“Hello dear man, how are you on these beautyfull days?”

Amercus glimlachte en sprak terug toe

“Good sir, its indeed a beautyfull day, Baron Silverflowers is waiting for you in the hallway”

De Baron knikte opnieuw

“Thank you...good day!”

En stapte langs Amaercus de brug op naar het kasteel.

Amercus knikte naar de tweede Baron die de koets uitstapte, en maakte er na een buiging er bij.

De tweede Baron had een lichtbruine bakkenbaard, en had op zijn hoofd een donkerblauwe hoed, terwijl hij een donkerblauw kostuum er bij droeg in de kleuren van grijs en donkerblauw.

De tweede Baron die hem met een grijns aanstaarde, sprak toe met een duits accent

“Gut im hier te zein...hoe goate et met u?”

Amercus glimlachte opnieuw, en sprak terug toe

“Alles gaat goed, Baron Zilverbloems verwacht uw in de ingangshal”

De Baron knikte kort

“Vielen dank!”

En stapte langs Amaercus over de brug naar het kasteel.

Amercus buigde naar de derde Baron dat ook zoals de vierde de koets uitstapte met zijn blik op hun gericht. Eén van hun die een grijze hoed had waar zijn lichtbruine haren wat uitstaken, dragend een grijs kostuum en leunend op zijn donkerblauwe wandelstok. Die op een vriendelijke toon toe sprak

“Goedenmiddag, hoe maakt u het en de Baron en de Barones?”.

Amercus bleef vriendelijk met een blijvende grijs, en sprak terug toe

“Prima met Baron Zilverbloems en zijn vrouw Barones Zilverbloems, net zoals het met mij prima gaat, Baron Zilverbloems verwacht u in de ingangshal toevallig”.

En stapte langs Amercus ook de brug op naar het kasteel.

Uiteindelijk na de vierde Baron aangesproken te hebben die lange zwarte haren en een franse nette moustache had, dragend een kostuum gekleurd in donkerblauw en rood. Stapte hij leunend op zijn donkerblauwe wandelstok de brug over naar het kasteel.

Nadat de vier Baroronnen binnen waren begroete Baron Edwardus hun vriendelijk alzoft het broeders waren, en ging met hun naar een oude torenkamer namelijk één van de hoogste, waar een lange houten tafel met hoge stoelen op een ouderlijk tapijt stonden. Aan de muur van de toren, hangde een schilderij van Baron Edwardus grootvader Donguan Zilverbloems, namelijk een oudere man met grijze haren en moustache, die blijkbaar een donkerzwart kostuum droeg en met een trotse blik staarde.

Vele eeuwen geleden werd de Generatie Zilverbloems volgens de ouderlijke traditie "De Zilverlinks" vernoemd.

Normaal gezien bleef de kamer verlaten in lange tijd, ondanks het eenmaal bezocht werd door het groepje, aangezien ze één keer per jaar samen kwamen als leden van de beroemde Adeltrotsheidsclub. Wat aangaf dat de verschillende leden altijd trots bleven over hun stand om als broeder het nieuws te delen over hun dorp of land.

Nadat ze de kamer in kwamen, verdeelden ze hun over de tafel heen en maakten plaats op de hoge stoelen, starend met hun bewonderde blikken op de tafel gericht, die gevuld was met heerlijke dingen zoals schotels gebakken aardappelen, grote sneden spek met een bruine juice, gekruide kip, en zelfs de beste flessen rode en witte wijn.

Baron Edwardus die uit zijn hoge stoel rechtstond nadat ze allen op hun plaatsen zaten, sprak met zijn blik op hun gericht op een eervolle toon

"Dear brothers...beste broeders....na een periode van alweer één jaar...after a period again of one year...komen we weer samen...come we again together...om vandaag...to today...de tweénnegentigste samenkomst te vieren....to celebrate the ninety two...mijn grootvader jullie aller bekend...my grandfather known to you all...begon hiermee zoveel jaren terug....en nog steeds word en zal dit behouden worden...started during this so many years ago and still in and will be prisencie...taste and everything!...eet en geniet!"

Waardoor ze stukken kip in hun bord legden met een hoop groenten en gebakken aardappelen, terwijl Amaercus alleen binnenkomst moest om de wijnen

in hun glazen te schenken van de verschillende Baronnen, en daarna terug de kamer verlaten moest.

De Baron met het Duitse accent namelijk Baron Véilnagel, nam een hap van zijn kippenpoot, richtte vervolgens zijn blik op Baron Edwardus, die een hap tomaten at, en sprak toe op een vriendelijke toon zacht kauwend

“Goe gaat et in Oudberg?...zien er nog speciale dingen gebeurd?”

Baron Edwardus die zachtjes knikte terwijl hij wat kauwde, veegde netjes zijn moustache en mond met een wit doekje af, en sprak terug toe op een vriendelijke toon

“Jazeker Baron Veilnagél, er is altijd wat leuks te vieren in Oudberg, zoals een week terug, toen was er een zeer prachtig en groot theater te zien in Oudberg's heater liggend bij Oudberg Oost, het was ronduit geweldig of zoals mijn vrouw Gineveré zei ‘Oudbergelijk prachtig’, ook volgt er nog een herdenking, een vereering plaats op het stadsplein deze week voor de gedode Professors die grote onderzoeken deden, volgens geruchten werden ze gedood door onbekenden, maar verder gaat het prima hier, hoe staat het in Duitsland?”

Baron Véilnagel glimlachte en nam een grote slok rode wijn er bij

“Sehr gut! Er is een hoop gevierd voor de wereldkampioenschap tegen België, ook zijn mijn vrouw en ik uitgenodigd geweest voor een diner bij de Bondskanselier”

Baron Edwardus grijnsde nadat hij een hap gebakken aardappelen at, richtte vervolgens zijn blik op de Baron die Engels sprak namelijk Baron McGrass, en sprak toe terwijl Baron McGrass zo te zien een hapje spek nam

“How are things in England Mister McGrass?, still problems with moles in your large garden?”

Baron McGrass die zijn blik vriendelijk op Baron Edwardus richtte, en netjes met een witte doek zijn mond en witte moustache afveegde, sprak terug toe

“It tooks me five months to get the whole group of moles off my garden...but with a few gardeners they are gone thanks to them Gheh...”

Baron Edwardus knikte

“Fine to hear that, now is your beautyfull large garden safe from them”

Waarbij hij zijn blik richtte op de Baron met het grijs kostuum namelijk Baron Tegelbarst, die een grote slok witte wijn nam, en sprak toe

“Hoe gaat het in Nederland,Meneer Tegelbarst?”

Baron Tegelbarst glimlachte en sprak terug toe

“Alles gaat prima,ik hoorde vorige week dat de kaasmaker Jan Kazers een nieuwe soort kaas uitgevonden heeft,ik zal bij de volgende meeting de kaas eens hier naartoe mee brengen zodat we allen een stukje kunnen proeven”

Baron Edwardus glimlachte

“Wat vriendelijk van u,dat zou fijn zijn bedankt,hoe gaat het in Frankrijk Meneer Fleurs?”

De Baron met het franse accent namelijk Baron Miel Fleurs,die genietend een grote slok rode wijn uit zijn glas nam,en daarna een hapje van zijn stuk kip,richtte zijn blik met een glimlach op Baron Edwardus gericht en sprak toe

“Bién! Tres Bién!,met het prachtige Frankrijk gaat alles goed! Niets bijzonders is er verder Arrivé!,wat een heerlijk wijn trouwens”

Baron Edwardus grijnsde en sprak terug toe

“Jazeker Meneer Fleurs,deze wijnen zijn afkomstig uit Oudberg’s Druivenvelden,onder leiding van de beroemde wijnboer Fernandus Zandbergs”

Baron Fleurs glimlachte breed,waardoor zijn krullende moustache wat omhoog ging.

“De wijnen en druivenvelden zijn het heerlijkst en prachtigst in Frankrijk...niet dat ik Oudberg wil beledigen Monsieur Zilverbloems”.

Baron Edwardus die een slok witte wijn uit zijn glas nam,en hem met een geruststellende blik aanstaarde,sprak toe op een geruststellende toon

“Geen probleem Meneer Fleurs,u bedoeld het goed”

Tot plots onverwachts op de houten deur geklopt werd,en de vier Baronnen met fronstende blikken naar de deur staarden,waar ze Amercus naar binnen zagen stappen,die toe sprak op een beleefde toon na een buiging te maken

“Het spijt me voor het verstoren van u jaarlijks diner van de Adeltrotsheidsclub,maar Graaf Goudgelds is hier met zijn Butler Meneer Broeks”

Baron Edwardus glimlachte zoals de anderen,en sprak terug toe op een geruststellende toon

“Geen probleem Amercus,laat ze maar binnen jongen,dan kun je gaan”

Amercus die zachtjes knikte,ging vervolgens opzij zodat Graaf Evenart Goudgelds namelijk een oudere man met een witte snor en een gerimpeld gezicht,die blijkbaar een net zwart kostuum droeg,naar binnen kon in zijn houten rolstoel,waarbij hij geduwd werd door Meneer Broeks namelijk een jongeman met lange donkerbruine haren,en een net kostuum met een lichtbruine stropdas.

Vervolgens nadat Amercus terug de kamer verliet,en netjes de houten deur dichtdeed,richtte Baron Edwardus zijn blik met een glimlach op Graaf Goudgelds gericht zoals de andere vier Baronnen.

“Wees welgekomen Meneer Goudgelds,hoe was u reis vanuit Hangslot naar hier?,ik heb u al drie jaar niet gezien?,maar ik geloof best dat u het als Graaf te druk hebt”

Graaf Goudgelds die naar de andere zijde van de tafel zachtjes reed,en hem met een vriendelijke blik aanstaarde,sprak terug toe

“Jazeker,ik moest vele vergaderingen doen,en een hoop dinees met een paar beroemdheden uit Hangslot,maar op dit moment is het weer rustig Gheh,zeker na het avond diner met Graaf Wijzers,die al drie dagen gewijzigd is”

Baron Edwardus staarde hem met een fronstende blik aan

“Graaf Wijzers? Een diner wijzigen?,hem kennende weigert hij bijna nooit iets,en als er iets gewijzigd word nodigd hij de personen de dag er na uit naar zijn kasteel in Hoogbergs’.

Graaf Goudgelds knikte

“Dat klopt,ik ken hem al meer dan achtenveertig jaar op precies te zijn,hij was bij elke jacht vroeger aanwezig,maar na ons laatste diner drie avonden geleden voelde hij zich niet echt best”

Baron Edwardus staarde hem bedenkelijk aan

“Hij heeft vast te veel gegeten of gedronken,hij is tenslotte ook al achtenzestig jaar oud,een oude maag is een jonge maag niet meer uiteraard”

Graaf Goudgelds die zachtjes zijn hoofd schudde,nadat hij een grote slok wijn dronk uit zijn glas die ondertussen al een tijdje op hem stond te wachten,sprak toe

“Nou,dat kan best maar bij mijn weten krijg je geen witte plekken op je huid,hij voelde zich wat zwak ook”.

Baron Edwardus bleef hem vreemd aanstaren,en sprak terug toe

“Witte plekken?...vreemd?...hij is best fit nog...misschien was het gewoon een allergie..heb ik ook toevallig als ik mij prik aan een brandnetel...”

Graaf Goudgelds knikte nadenkend en streelde met één van zijn vingers door zijn witte snor heen,terwijl de andere Baronnen hun beide met fronstende blikken aanstaarden.

“Hmm...misschien wel..maar goed hij komt er wel weer doorheen...hij mag wel oud zijn maar hij is sterk van hart..Gheg..laten we genieten verder van dit heerlijke diner”.

Diezelfde middag genoot de hele Adeltrotsheidsclub samen van het diner verder,en voerden verschillende gesprekken over hun land of dorp.Tot het uiteindelijk vele uren later avond werd rond een uur of elf,en Baron Edwardus hoffelijk afscheid nam van de vier Baronnen die terug in hun zwarte koets vertrokken,en van zowel Graaf Goudgelds en Meneer Broeks die daar in tegen in hun gouden koets vertrokken.

Baron Edwardus die moe was na een hele namiddag gesprekken te voeren en het eten van de heerlijke maaltijd,keerde naar een torenkamer waar de slaapkamer van hij en Gineveré bevestigd was,waar een ouderlijk tapijt op de vloer lag en een groot rijkelijk hemelbed op stond waar het maanlicht op scheen die uit het slaapkamer raam vandaan kwam.

Gineveré die al onder de rode dekens lag en een boek las,richte haar blik even met een glimlach op hem gericht,en sprak toe

“Heey lieverd,hoe waren de Baronnen en De Graaf?”

Baron Edwardus die zich omklede en zijn donkerrode kamerjas aantrok met donkerbruine sloffen aan zijn voeten,staarde haar met een grijns aan terwijl hij naar het bed stapte

“Heel goed en intressant Gheg,alleen wist Graaf Goudgelds wat vreemds te vertellen”

Gineveré die hem met een plotse fronstende blik aanstaarde,sprak terug toe

“Vreemds?,Graaf Goudgelds verteld wel meerdere vreemde dingen niet?”

Baron Edwardus knikte kort,terwijl hij op de rand van zijn bedkant ging zitten,waar hij zijn sloffen uitdeed

“Misschien wel,alleen is het anders deze keer,je kent vast Graaf Wijzers uit Hoogbers toch?”

Gineveré die haar boek zachtjes op haar nachtkastje legde, knikte zachtjes alsof ze prima wist wie Graaf Wijzers was, en sprak toe

“Ja die ken ik, hij staat als ik het goed heb als “De man die niets te weigeren valt” bekend, is er wat met hem dan?”

Baron Edwardus die onder de rode dekens kroop en zachtjes knikte, sprak terug toe

“Nou..hij is ziek blijkbaar...ik en Graaf Goudgelds denken dat hij een allergie had drie dagen geleden toen hij dineerde bij Graaf Goudgelds die avond, volgens de gebeurtenis die Graaf Goudgelds mij zelf vertelde, maar Graaf Wijzers voelde hem slecht dat moment...hij had net zoals ik mijn allergie voor brandnetels heb witte vlekken op zijn huid...alleen...was hij blijkbaar zwakker geworden...en dat heb ik niet gehad”

Gineveré staaarde hem met een geruststellende blik aan

“Lieverd, de ene allergie is soms zwaarder dan de andere, met wat medicijnen zal Graaf Wijzers wel wat genezen neem ik aan, vergeet niet dat Graaf Wijzers achtenzestig is, dan gaat het wat minder sneller om een allergie te genezen”

Baron Edwardus die langzaam weer glimlachte, knikte zachtjes

“Misschien wel lieverd....bedankt....slaapwel”.

Gineveré die hem zachtjes een kus op zijn lippen gaf, sprak vervolgens toe

“Slaapwel lieverd”

Waarna ze beide zachtjes in slaap vielen.

De volgende ochtend rond vijf uur terwijl het buiten wat frisser was, was Baron Edwardus al vroeg aanwezig op het grootste grasveld namelijk “Het Bergenveld”, waar hij één van zijn hobby’s uitoefende samen met een middeleeftijdse man die zwarte haren en een sierlijke moustache had, dragend zoals Baron Edwardus zijn geruit golfkostuum en een korte bruine broek. De naam van de man was niemand minder dan Graaf Jozefield Zoutmans die ergens in een groot kasteel in Oudberg West woonde, en volgens vele bewoners uit Oudberg en andere golfspelers wat jaloers was op Baron Edwardus aangezien hij bij vele Baronnen van over verschillende landen en dorpen geliefd werd, terwijl Zoutmans een grote club had opgericht voor alleen rijkelijke leden of beroemdheden, wat hem een hatelijk persoon voor iedereen maakte, aangezien hij grote dorpelingen het liefst bedreigde of beledigde.

Ondank die dingen bleven Graaf Jozefield Zoutmans en Baron Edwardus golven als twee van de beste uit Oudberg door hun vele gewonnen trofeén.

Ongeveer na vier uren trainen voor de golf wedstrijd die binnen maanden zich af zou spelen,keerden ze naar hun kasteel terug.

Uiteindelijk ontbeten diezelfde ochtend Gineveré en Baron Edwardus in de dinerkamer,waarbij Gineveré met een glimlach een grote slok vanillethee dronk,en hem aanstaarde.

“Hoe was het golven lieverd?,is die Graaf Zoutmans nog steeds zo onhoffelijk?”

Baron Edwardus knikte met een kleine grijns nadat hij een hap van zijn broodje nam,en er bij zacht kauwde

“Jazeker,ik denk dat zijn gedrag voor altijd zo zal blijven,hij wil hetzelfde nog steeds zoals elk jaar”

Gineveré die hem met een serieuze blik aanstaarde,sprak toe

“Je bedoeld dat hij bij de Adeltrotsheidsclub wilt horen?”

Baron Edwardus knikte opnieuw,en sprak terug toe

“Klopt helemaal lieverd,en niet zomaar een gewoon lid,hij wil namelijk een gevierd lid worden in vervanging van Graaf Goudgelds”

Gineveré schudde zacht haar hoofd

“Dat kan hij niet,een gevierd lid word gekozen uit vertrouwen en vriendschap,en dat ben je levenslang en is het gene wat Graaf Goudgelds verdiend,tenslotte zijn Hangslot en Oudberg al eeuwen bekend als ‘Broederdorpen...en dat valt nooit te breken...en toevallig is dat nooit Meneer Zoutmans...hij is het niet waard om een club te hebben of mensen aan zijn zijde,zeker niet op zo’n manier”

Waarbij Baron Edwardus zachtjes knikte,en rustig de Oudkrant van de tafel nam waar hij even doorbladerde,tot hij een artikel zag van de beroemde Oudberger Julian Bezigbijers, die hij voorleesde voor Gineveré

[Oudberg viert de verjaardag van een beroemdheid]

[Oudberg blijft een zeer speciaal dorp en een trotsheids,maar vandaag heeft ons dorp een verjaardag van een beroemdheid te vieren die nog steeds na vele jaren ons doet boeien en genieten van zijn vele boeken,namelijk Julian Bezigbijers uit Oudberg Oost die zijn drieénzestigste verjaardag met ons mag vieren,er volgde uiteraard een interview bij hem thuis door onze Oudkrant interviewwer Antania

Drykoski waar de vraag van haar zijde kwam hoe hij zijn verjaardag zal vieren, waar Meneer Bezigbijers met een glimlach terug op antwoorde dat hij het rustig wil houden en misschien een beslissing wel neemt om een reis te maken naar een ander land. Zijn Oudbergs carrière als schrijver van kinderboeken en vele handleidingen begon ergens rond 1956 en bleef hem bij zodat hij zonder enige rust aan boeken schreef om ons allen te boeien. Vooral maakt Julian Bezigbijers ons duidelijk dat Oudberg geweldig blijft]

Baron Edwardus staarde haar met een glimlach aan, terwijl hij over zijn krant keek na het artikel gelezen te hebben.

“Zo zo, de beroemde schrijver Julian Bezigbijers viert zijn drieënzestigste verjaardag Gheg”

Gineveré glimlachte terwijl ze haar kopje thee leegdrank

“Fijn, een geweldige man is hij, één van mijn werknemers uit de winkel heeft al zijn boeken en zelfs een handtekening”

Baron Edwardus knikte terwijl hij een broodje at waar hij zacht op kauwde, en sprak toe

“Een zeer wijze kerel met een gouden hart, vooral voor woordenschat Gheg gheg, ik verheug me zo voor het vereerfeest met ere aan de Wijsgeleids en hun onderzoeken, hoe laat was het ook al weer?”

Gineveré sprak terug toe (Nadat ze door het microtje Amercus aan sprak om de tafel op te ruimen

“Rond acht uur neem ik aan?, heel Oudberg zal er weer zijn dus het word vast fijn, maar ik ga even naar de winkel van me om te zien of alles goed gaat, tot zo lieverd”

Baron Edwardus knikte, en sprak terug toe

“Dag dag lieverd, ik ga alvast naar de Prikkelbossen om te zien hoe het met George gaat, hopelijk heeft er niemand olijven of fruit van onze bomen geplukt”

Waarna Gineveré meteen haar blauwe mantel en hoed aantrok, en met een taxi naar haar winkel keerd, terwijl Baron Edwardus door de Prikkelbossen stapte naar Boswachter George namelijk een jongeman met een bril en een groene hoed op zijn hoofd, dragend een nette hemd en een donkergroene jas.

Boswachter George maakte met Baron Edwardus een vriendelijk gesprek over dat er niemand wat van hun fruitbomen heeft geplukt en hij rond vier uur wist een wolf weg te jagen van een paar konijnen. Baron Edwardus vertrouwde hem

en Amercus werkelijk helemaal en gaf hun vaak de sleutel als hij en Gineveré op reis gingen. Boswachter George zelf was een genial persoon als het over planten of bomen ging.

Uiteindelijk na die dag behielden Baron Edwardus en Gineveré hun “theenamiddag”. Voor ze samen verschillende vereer doeken aan de ramen hangden voor de Wijsgeleids te vereeren. Terwijl Oudberg rustig leek en verlaten, aangezien iedere bewoner steeds vrije dagen kregen voor de vereerviering te vieren en voor te bereiden.

De laatste dag bestede heel Oudberg de hele dag met hun huizen te versieren met grote doeken boven hun ramen waar op schilders stond

“Lang leve de Wijsgeleids”

Terwijl een andere grotere hoop bewoners het stadsplein klaarmaakten door vele tafels en stoelen te plaatsen, of door grote doeken boven het podium te hangen waar in grote letters op geschilderd was

“Lang leve de 36ste onderzoekvereering, Ere aan de Wijsgeleids”.

Ook werd zelfs verschillende dingen getest zoals de microfoon op het podium en de grote gemaakte roonstoel voor de Koning van de Dorpen namelijk Koning Oudius Oudberg, die steeds wilde dat het bleef gevierd worden als een grote onvergeten gebeurtenis voor Oudberg.

Voor heel het dorp bleven de Professors...echte helden.

Hoofdstuk 2. Het vereer feest en het Onverwachtse paniek

De volgende ochtend rond twintig minuten voor acht, was een prachtig weer aanwezig in het dorp, waarbij Baron Edwardus die een donkerblauw rijkelijk kostuum droeg met een rode das, en Gineveré die een prachtig paars en rijkelijk kleed droeg, met een paarse hoed op haar hoofd, rustig ontbeten in de dinerkamer met beide een wat opwindend gevoel voor de vereer viering in herdenking van de Wijsgeleids die op het stadsplein afspeelde.

Gineveré die hem met een glimlach aanstaarde,terwijl ze een grote slok vanille thee dronk,sprak toe

“Wat een heerlijke dag vandaag,toch lieverd?,straks viert Oudberg de zesendertigste verjaardag van de onderzoeken die ze deden”

Baron Edwardus die haar met een glimlach aanstaarde,en een hapje van zijn snede honingzijnbrood nam waar hij zacht op kauwde,sprak terug toe

“Jazeker lieverd,wat een ere dat Koning Oudius Oudberg er zal aanwezig zijn,er zal ook een hoop agenten van B.O.V.C. aanwezig zijn onder leiding van Commisaris Arfield Netelbrands”

Gineveré die een hapje van haar appelflap nam,en er bij zacht kauwde,richtte haar blik op hem gericht alzoft ze een verassing te horen had gekregen

“Toevallig kan ik met blijdschap zeggen dat volgens Meneer Versnippers namelijk één van mijn beste klanten,Graaf Wijzers terug aanwezig al zijn op de viering”

Baron Edwardus die haar met een fronsende blik aanstaarde alzoft hij duidelijk verrast was door het nieuws die Gineveré hem vertelde,zette rustig zijn kopje neer na een grote slok koffie te drinken.

“Zo,dat is goed om te horen maar ook best onverwachts,misschien was het toch een simpele allergie of had hij wat verkeerd gegeten,maar wat het ook is,ik ben vooral blij dat hij weer oke is,over hoe Graaf Goudgelds die avond had omschreven vreesde ik voor zijn afwezigheid”

Gineveré die een grote slok vanille thee opnieuw nam,sprak toe

“Hij zal wel iets van medicijnen ingenomen hebben wat het deed genezen,zoals mijn vader altijd zei “Een Oudberger heeft altijd zijn trots en een sterk hart in zijn borst”

Baron Edwardus die wat begon te lachen over hoe geniaal hij het woord vond wat haar vader altijd zei,sprak terug toe

“Haha!,daar heeft je vader wel gelijk in gehad Haha!,altijd fijn om wat met heel Oudberg te vieren,of zoals mijn grootvader en vader altijd zei “De binding tussen de Oudbergers is als een sterk touw dat niet gescheurd of doorgehakt kan worden”.

Gineveré die haar kopje vanille thee leegdrank,lachte zachtjes.

“Dat klopt Hihi!,daar hadden ze ook best gelijk in,zolang je Meneer Zoutmans er niet bij haalt want dan vergaat prachtige sfeer in pure betweterij over hoe hij

de beste is en ooit de grootste club zal oprichten, met zijn voorkeur op de rijken, als Oudberg er helemaal zoals elk jaar er bij zal zijn zal hij ook weer vast aanwezig zijn”

Baron Edwardus grijnsde geruststellend, en sprak toe alsof hij vond dat hun genot absoluut niet mocht tegengehouden worden door een slechte sfeer dankzij Graaf Jozefield Zoutmans

“Misschien wel, heel Oudberg weet hoe hij kan zijn, maak je geen zorgen en geniet van het feest lieverd Gheh”;

Gineveré glimlachte

“Tuurlijk zal ik er van genieten, ik laat het er door niet verpesten”.

Tot plots de houten deur geopend werd tot hun verwondering, en ze meteen hun blikken er op gericht hielden, zodat ze Amercus duidelijk konden zien, die binnenstapte en op een vriendelijke toon toe sprak na een buiging te maken

“Het spijt me zeer dat ik u beide stoer tijdens u ontbijt Meneer en Mevrouw Zilverbloems, de taxi is gearriveerd om u naar het stadsplein te brengen”

Waarna Baron Edwardus met een vriendelijke glimlach terug toe sprak, terwijl ze rechtstonden uit hun stoelen

“Hartelijk dank Amercus, ruim jij de ontbijttafel af terwijl we er heen gaan wil je?”

Amercus knikte

“Zoals u wenst Meneer, geniet ervan”.

Gineveré glimlachte eventjes

“Bedankt Amercus”

En beide keerden ze langs Amercus de dinerkamer uit naar de gang heen, en door de grote houten deur van het kasteel naar buiten heen, waar ze over de brug stapten en met een zwarte taxi uiteindelijk de Prikkelbossen wisten te verlaten.

Nadat ze door het dorp reden over de weg heen, en langs de verschillende stenen huizen die grote ramen en groene deuren hadden waar de grote doeken uit ere voor de Professor hangden, arriveerden ze bij het grote stadsplein van Oudberg, die omringd werd door een havle reuze cirkel van grote gebouwen met oude daken, terwijl in het midden van het plein voor het reuze standbeeld die een oude rijkelijke man moest voorstellen met gekruiste armen, een hoed op zijn

hoofd, en een sierlijke moustache, die namelijk de oprichter van Oudberg moest voorstellen.

Ook stond een groot podium voor het standbeeld waar boven grote doeken hangden waar op stond.

“Lang leve de 36ste onderzoek vereering”. En “Lang Leve de Wijsgeleids”

Het stadsplein was ook gevuld door de meer dan honderden tafels en stoelen, die verspreid stonden, en waar een heleboel Oudbergers zaten met een drankje in hun handen en een hapje.

Baron Edwardus en Gineveré stapten de taxi uit, waarbij ze met een genietende blik naar de verschillende bewoners staarden, terwijl Commisaris Netelbrands te zien was namelijk een man met lichtbruine haren en een bril, die een lange grijze herenmantel droeg met op zijn borst een zilveren badge waar op stond [B.O.V.C].

Waarbij hij bevelen aan de agenten gaf waar ze moesten plaats nemen en controleren op onuitgenodigde gasten.

Waar ze langs de agenten verder door het stadsplein stapten, en vele gevulde tafels en langslappende Oudbergers wisten te passeren. Tot plots een jongenman met een zwart kostuum droeg en platgestreken lichtbruine haren, naar hun toe keerde met een glimlach, die toe sprak na een buiging te maken

“Meneer en Mevrouw Zilverbloems, welgekomen terug bij de vereenviering, jullie plaats staat al klaar, volgen jullie me asjeblijft”.

Baron Edwardus en Gineveré glimlachten vriendelijk en spraken terug toe

“Graag, dat zou vriendelijk zijn”

Waarna ze de jongenman volgden tussen pratende Oudbergers heen en langs de tafels waar meer dan twintig opdieners met nette kostuums, hun verspreiden en volle schotels aan de zittende Oudbergers vertoonden die drankjes en hapjes er vanaf namen. Tot ze bij een tafeltje aan kwamen met donkerrode doeken er over zoals de andere voorste tafel aangezien die tafels alleen voor Baronnen van Oudberg of Beroemdheden waren, waar de jongenman toe sprak na een buiging te maken

“Hier is jullie tafel Meneer en Mevrouw Zilverbloems, geniet oprecht van het feest”

Baron Edwardus en Gineveré knikten, terwijl ze rustig gingen zitten op de twee stoelen, en spraken terug toe

“Hartelijk dank”

Waardoor uiteindelijk de jongeman terugkeerde passerend de tafels en de Oudbergers naar het begin van het stadsplein heen.

Baron Edwardus staarde rustig rond naar het volk,terwijl Gineveré even zwaaide naar blijkbaar een paar klanten uit haar winkel die ze meer dan goed kende.Tot Baron Edwardus plots Graaf Fredement Wijzers zag namelijk een oudere man met grijze haren en een glazen linker oog, die een rijkelijk zwarte jas droeg met een grijze stropdas, en leunend op zijn zwarte wandelstok naar hun stapte, waarbij hij toe sprak met een kleine glimlach

“Ah, Meneer en Mevrouw Zilverbloems, hoe maakt u het?, wat fijn om hier te zijn”

Baron Edwardus die begon te grijnzen, staarde zijn licht bleek gezicht even aandachtig aan voor hij in zijn ogen keek, en sprak terug toe

“Wij maken het prima Meneer, en u Meneer Wijzers?, ik hoorde van Graaf Goudgelds dat u tijdens een avondelijk diner ziek werd en zwak, hebt u de juiste medicijnen ondertussen gevonden?”

Gineveré glimlachte

“Fijn om terug u te zien Meneer Wijzers”

Graaf Wijzers grijnsde deze keer met een trotse blik op hun gericht

“Hartelijk dank Mevrouw de Barones, ingelijks voor jullie Gheh, maar inderdaad zoals Meneer Goudgelds u vertelde tijdens de Adeltrotsheidsclub neem ik aan is het werkelijk gebeurd, ik herrinder me wel dat ik die avond rond zes uur namelijk één uur voor het diner begon, me klaar maakte en mijn butler Stan vroeg om mijn koets buiten te plaatsen uit de stal vandaan, ik voelde me prima, tien minuten later ongeveer vertelde Stan me dat de koets klaar stond en we konden vertrekken, uiteindelijk na een glas cognac keerde ik naar buiten waar het ondertussen al best duister geworden was, net voor ik de koets maar kon instappen, zag ik een kleine zwarte rook achter een hoop struiken vandaan”

Baron Edwardus staarde hem fronsend aan (Nadat één van de bedieners naar hun toe stapten en een schotel vol gebakken garnalen vertoonde, waar ze alle drie ééntje van namen, zodat de butler terug rustig zijn weg kon verder zetten

“Hoezo zwarte rook?, wie wilt er nou om bijna zeven uur nog gaan kamperen, misschien waren het de Nachtjagers uit Oudberg Noord, volgens mijn weten jagen ze meestal rond het einde van augustus”

Graaf Wijzers knikte terwijl hij een hap nam van zijn gebakken garnaal, waar hij zachtjes op kauwde, en sprak toe

“Klopt helemaal Baron Zilverbloems, alleen begon ik me ziek te voelen nadat ik op onderzoek ging wie dat zwarte rook veroorzaakte samen met Stan, en pijn kreeg in mijn nek, bij het diner raakte ik inderdaad verzwakt en kreeg zelfs witte plekken, maar goed, na wat medicijn ging het al snel weer beter. Gheg, maar goed, ik ga maar eens naar me tafel toe, tot ziens”

Gineveré en Baron Edwardus die vriendelijk kniken, spraken terug toe

“Dag dag Meneer Wijzers”

“Tot nog eens Meneer Wijzers”

Waarbij Graaf Wijzers leunend op zijn wandelstok verder stapte naar de andere tafel, en Gineveré toe sprak met een liefdevolle blik op Baron Edwardus gericht, terwijl ze een hap van haar gebakken garnaal nam

“Zie je wel lieverd, de medicijnen van de Wijsgeleids hebben toch nog iemand geholpen, het zal wel een insecten beet geweest zijn”

Baron Edwardus die geruststellend haar aanstaarde met een glimlach, terwijl hij ook een hap van zijn gebakken garnaal nam

“Jazeker lieverd, ik was al gerust toen ik hem zag. Gheh, het is zoals je zegt vast wel een insectenbeet die wat toe bracht met een soort allergie wekkende aanval”

Uiteindelijk even later nadat alle bewoners van Oudberg en broeder dorpelingen wat te drinken kregen en de agenten hun versperden door het feest heen, volgde een luid gejuig en applaus met allemaal hun blikken op een grote rode koets gericht die stil ging staan en opengemaakt werd door een man in een zwart kostuum en een zilveren das, zodat de andere man die wat ouder leek en een hetzelfde kostuum met das droeg, Koning Oudius Oudberg namelijk een middelleeftijdse man met een witte baard en een gouden kroon met juwelen, die een prachtige rode mantel droeg met gouden linten, kon helpen ondersteunen tussen het volk heen naar zijn hoge troonstoel die vooraan stond, zodat Koning Oudius Oudberg rustig kon zitten met zijn blik op het podium gericht, nadat hij het volk vriendelijk begroete met zowel een glimlach als een trotse blik.

Uiteindelijk volgde opnieuw een luid applaus en gejuig door iedere Oudberger, die hun blikken op een stoppende zwarte auto met rode en gouden linten aan de zijkanten gericht hielden, waar uit De Burgemeester van Oudberg namelijk Felix Waterkers stapte, namelijk een middelleeftijdse man met grijs